

Розмова

Ігор Жук

пам'яті С. Петлюри

— Хлопці чи чули, як сурма по нас голосила?

Сила ворожа закрила до волі нам шлях...

— Пане хорунжий, якби ж то була просто сила,

Ми б тою силу давно вже тримали в руках.

— Плакали верби над долею нашою злою,

Тільки й було того щастя на мент, на ковток...

— Пане хорунжий, ми йшли не намарне до бою;

Щось таки, бачите, виросло з наших кісток!..

— Щось таки виросло, кажете?.. Так, правда ваша, —

Але ж дивіться, як глушить те зілля осот!..

— Пане Симоне, то коникам завтрашнім паша,

А хто на коників сяде — досягне висот!

— Хлопці, то що ж: вам не шкода й життя молодого? —

Ваші кохані вже правнуків няньчать своїх...

— Пане Симоне, ми з тим нині ближче до Бога,

Щоб не за себе молитись Йому, а за них.

— Що ж, Україні не вік вікувати сумною,

Ми ще народимось в наших онуках не раз!

Хлопці, я дякую вам, що були ви зі мною,

Хлопці, я дякую долі, що був біля вас!